

ת"פ 56931/06/16 - מדינת ישראל נגד מ מ

בית משפט השלום בבאר שבע

02 ינואר 2017

ת"פ 56931-06-16 מדינת ישראל נ' מ(עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד מורן אברג'יל

נגד

הנאשם

מ מ (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד ליאור חיימוביץ'

נוכח:

מתורגמן לשפה האמהרית, מר יעקב ביוך

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אציין כי מצאתי לזכות את הנאשם מעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש ומעבירת איומים אחת.

מבוא:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות איומים, תקיפה סתם-של בת זוג ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש לפי סעיפים 192, 382(ב) ו-382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 בהתאמה.

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 22.6.16, בסמוך לשעה 23:00, בביתם שבאופקים, איום הנאשם לפגיעה בגופה של אשתו, א מ (להלן: "המתלוננת") באמרו: "חכי תראי אני אוציא לך את העיניים, אבל לא פה לא ליד הילדים במקום אחר" ולאחר מכן אמר לה שיכה אותה באגרופ. אירוע זה יכונה להלן ולשם הנוחות: "אירוע ראשון".

על פי המתואר, בחודש נובמבר 2015 נכנס הנאשם לחדר בו ישנה המתלוננת ורצה לקיים עמה יחסי מין. המתלוננת אשר הייתה עייפה סירבה למלא אחר רצונו ומשכך תקף אותה הנאשם בכך שהכה בגבה ובכתפה באגרופים וקילל אותה. במעמד זה איום הנאשם לפגוע במתלוננת באומרו כי אם תתלונן במשטרה הוא ימצא אותה, יפגע בה ויוציא לה

את העיניים וילדיהם יגדלו בלי אמם. אין מחלוקת כי אירוע זה יכונה להלן: "אירוע שני".

עוד מתואר בכתב האישום כי, כשנה עובר לתאריך הנ"ל, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה אותה בידיו וחבט בה באגרופים בידיה ובגבה. כתוצאה ממעשיו נגרמו למתלוננת חבלות שלמשבדמות שריטות וכאבים בגב. אירוע זה יכונה להלן: "אירוע שלישי".

יריעת המחלוקת:

במענה לכתב האישום כפר הנאשם בכל המיוחס לו וטען כי מעולם לא תקף או איים על המתלוננת. אליבא ההגנה, לכל היותר נתגלו בין השניים ויכוחים המאפיינים מערכת זוגית בין גבר לאישה. עוד נטען כי מדובר בתלונת שווא שבאה כתגובה לכך שלנאשם נולד ילד מחוץ לנישואין, תלונה שנועדה לשרת את מטרותיה של המתלוננת, בכללן קבלת גט והרחקתו של הנאשם ממנה.

פרשת התביעה:

מטעם התביעה העידו המתלוננת - א מ (עדת תביעה 1), וארבעת ילדיהם המשותפים של המתלוננת והנאשם: א מ (עדת תביעה 2), ז מ (עדת תביעה 3), א מ (עדת תביעה 4) וח (ב) מ (עדת תביעה 5), על פי סדר הופעתם בכתב האישום. וכן הוגשו המוצגים הבאים: דו"חות פעולה של השוטרים ששוחחו עם המתלוננת ובתה ח ועיכבו את הנאשם (ת/1, ת/2, ת/3 ו-ת/5), הודעת חשוד (ת/4), ודו"ח עימות בין הנאשם למתלוננת (ת/6).

עדת תביעה 1, המתלוננת - א מ:

המתלוננת מסרה כי בימים אלה היא שוהה במקלט לנשים מוכות יחד עם שלושה מבין ארבעת ילדיה. בעדותה סיפרה כי היא נשואה לנאשם מזה 29 שנים, מתוכן במשך 20 שנים חיו באושר וניהלו מערכת יחסים זוגית תקינה ובריאה, כאשר לפני כ-9 שנים עלו יחסיהם על שרטון. הקרע במערכת היחסים נוצר לאחר שהמתלוננת גילתה כי לנאשם יש ילד מחוץ לנישואין. הלה תלתה תקווה כי הדברים יסתדרו ביום מן הימים, אולם למעשה מאז ועד היום לא השתנה דבר והנאשם והמתלוננת מתווכחים ורבים כדרך שגרה (עמ' 8-10 לפרוטוקול).

את שהתרחש בתאריך 22.6.16 תיארה מנקודת מבטה כדלקמן:

"...אני חזרתי מהעבודה, אני הלכתי לנוח כמה שעות קמתי, ושאתי קמתי הוא חזר מהעבודה והלך לישון. שהוא קם אני הצעתי לו להכין קפה והוא לא רצה לשתות קפה אז אני אמרתי בסדר כי אני ראיתי אותו נראה לי עצבני אז אמרתי בסדר. לאחר מכן הוא פתח בירה והתחיל לשתות אחרי שהוא סיים את הבירה חזר לישון לחצי שעה. אחרי שהוא קם מהחצי שעה התחיל להגיד לי מי את בכלל מעלה כל מיני סרטונים בפייסבוק אני כולה העליתי שיר באמהרית יצא שיר חדש אז אני אמרתי מה רע בשיר הזה כאילו, אתה רוצה להגיד לענות אני אין לי בעיה זה לא סיבה. אז הוא

התחיל לזרוק כל מיני מילים איומים. אז אני שתקתי ולא הגבתי... כאילו מי את בכלל שתעלי ואני אעשה לך ככה ואני, אני אמרתי בסדר אני פה אני לא זזה אני פה אני לידך אז גם הילדים היו לידי אז הוא אחר כך הוא התפרץ כאילו קם להרביץ. הוא קם אז הבן שלי בן ה-18 עמד באמצע. א. הוא עמד באמצע כי (מילה לא ברורה) ילדים קטנים. הוא רצה הוא התישב הוא ראה שהוא באמצע הוא התישב אז, המילה שהוא אמר באותו רגע הוא אמר אני הוציא לך את שני העיניים אבל לא ליד הילדים כאילו אז במקום אחר... אז לאחר מכן הוא לקח את המכשיר נייד שלי הוא היה אמור ללכת משמרת לילה. לקח את הנייד שלי ויצא החוצה ... אז הילדים אמרו לי שאבא חזר. ברגע שהם אמרו לי אבא חזר אני נכנסתי למקלחת... אז הוא חיפש אותי בחדרים (מילה לא ברורה) את המכשיר הוא, אני הייתי שם הוא לא (מילה לא ברורה), אז שוב הלך למשמרת שלו. אז אני גם ככה אין לי סבלנות להמשיך תשע שנים, כי אני אמרתי אין לי אפשרות יותר לתת לעצמי לסבול לא רק אני סובלת גם הילדים שלי סובלים. אני אני בוכה בלילות דמעות חמות ואני הייתי שותקת והייתי רק שומרת את זה לעצמי לא הייתי מספרת לאף אחד אז לא יכולתי לסבול את זה אני אמרתי די" (עמ' 7-8 לפרוטוקול).

בהמשך סיפרה כי בתום האירוע, ח בתה התקשרה למשטרה וזאת אך כדי לברר מהו דינו של מי שמשמיע איומים כנגד אחר:

" תראי הכוונה לא להזמין משטרה אבל ברגע שהוא אמר אני אוציא לך את שני העיניים הילדים שהיו היה להם מאוד קשה לשמוע את זה כאילו שאבא אומר לאמא אני אוציא לך את שני העיניים. וגם לא ליד הילדים זה במקום אחר. זה ממש הפריע אז ח הבת שלי התקשרה כאילו רק לשאול מה הדין של בן אדם שמאיים. היא רק שאלה מה אפשר לעשות אז הוא אמר מה הכתובת שלכם וזה..." (עמ' 12 לפרוטוקול):

על האירוע השני סיפרה:

"..כן בנובמבר כן בנובמבר גם ב-2 בלילה. שנה שעברה. וגם רבנו והיה הרמת ידיים ואני לא הלכתי להתלונן כי היה איזה אירוע של אח שלי אני לא רציתי להרוס אני רציתי להשתתף בשמחה של אח שלי וזה שלי, שנה קודמת גם היה אבל... כאילו הוא הרביץ לי.... (מילה לא ברורה) עם בוקסים" (ראה עמ' 10 לפרוטוקול).

כשהתבקשה לפרט על הרקע למעשים סיפרה כי היא והנאשם היו בחדר כאשר זה שאל אותה על רגשותיה:

"כאילו למה את לא כמו פעם את לא אוהבת אותי כמו פעם או שיש לך מישהו אחר, אז אני אמרתי לו איך אני יכולה להיות כמו פעם? אחרי כל המעשים שאתה עשית לי אתה השארת לי צלקת בלב איך אני יכולה להיות כמו של פעם? את צריך להגיד תודה על כל הדברים שאני חיה, כאילו ביחד איתך" (עמ' 11 לפרוטוקול).

בזמן האירוע, הילדים נכחו בסלון ועל אף שניסתה להסתיר את שהתרחש, לא הצליחה להתאפק ופרצה בבכי ובצרחות עד שפתחה את הדלת לאחר שהילדים דרשו זאת מעבר לדלת, למשמע הרעשים (עמ' 11 לפרוטוקול).

אשר לאירוע השלישי העידה: "זה גם כן מכות אבל אני לא זוכרת כל כך עבר הרבה זמן" (עמ' 13 לפרוטוקול).

בחקירתה הנגדית שבה על גרסתה וסיפורה כי על אף שגילתה על קיומו של הילד מחוץ לנישואין לפני כשמונה שנים, תמיד קיוותה בליבה כי הדברים יסתדרו, אך לא עוד (עמ' 15-17 לפרוטוקול). כשנשאלה מדוע לא סיפרה לאיש, לרבות גורמי הרווחה והמשטרה, על הבעיות עם הנאשם, השיבה כי עשתה טעות, במיוחד כשלא שיתפה בכך את משפחתה תוך שציינה כי קיוותה לפתור הבעיות עמו.

המתלוננת עומתה עם דברים שמסרה בתה א בחקירה, מהם עולה כי זו תכננה לעזוב את הנאשם במועד שנקבע מראש וכי חלק מאותה תכנית כולל גם את הפללתו של הנאשם. במענה לכך ענתה:

"..יכול להיות אולי שהיא שמעה כאילו שאני אמרתי כאילו, אני חכיתי כל כך שהוא יסיים (מילה לא ברורה) לא באמת בתאריך הזה קבענו לעזוב או לעשות בלגן. אני כל הזמן אני אמרתי שהוא יסיים אז אני אתחיל... אבל זה מה שקרה אבל מה נעשה הוא התחיל עם... מה שהיה אני לא משקרת. מה שהיה" (עמ' 19-20 לפרוטוקול).

עד תביעה 2, א מ:

המדובר בבנם של המתלוננת והנאשם. בטרם תפורט עדותו שומה להעיר כי במהלך עדותו המוקלטת דיבר העד בקול חלש ובשל כך בתמלול ההקלטה מצוין במספר הזדמנויות כי דבריו לא נשמעו היטב.

הלה נכח בזמן התרחשות האירוע הראשון שלגביו העיד:

"אני זוכר שבאותו לילה אני לא זוכר באיזה תאריך זה היה, (מילה לא ברורה) זה התחיל ככה זה התחיל מדבר קטן אתה יודע פייסבוק דברים קטנים כאלה שטויות, ולאט לאט זה התחיל הוויכוח להיות (מילה לא ברורה).

...

כן היו רגעים שהוא נעמד לידה ואני נאלצתי להפריד ביניהם אמרתי להם כאילו אתם גדולים אתם לא צריכים להתנהג ככה מול כל הילדים שלכם. ואחרי זה אני זוכר שהוא קם לקח את הטלפון הלך למיטה חזר אחרי 20 דקות אני זוכר שראינו אותו מהחלון ואמא שלי הייתה (מילה לא ברורה) היא יצאה משירותים היא סגרה את הדלת ואחר כך הוא שאל איפה היא ואמרו שהיא בשירותים הוא (מילה לא ברורה) את הטלפון ואחר כך חזר לעבודה..." (עמ' 30 לפרוטוקול).

בהמשך סיפר א כי הוויכוח בין הוריו התנהל בשפה האמהרית ולמרות שאינו בקיא ברזי השפה, הוא מבין מספר מילים. בחקירתו הנגדית חזר על דבריו ואישר כי הוויכוח החל בעקבות סירובה של המתלוננת לדרישת הנאשם למחוק "פוסט" שפרסמה בפייסבוק. עוד אישר כי בעיצומו של הוויכוח אמרה המתלוננת לנאשם **"מה אתה רוצה ממני מה תעשה לי אתה רוצה להרביץ לי בוא תרביץ לי"**, עד כי נאלץ להפריד בין הוריו, וזאת מתוך החשש שיקרה משהו. לצד האמור לעיל, אישר כי לא התקיים מגע פיסי בין השניים באותה סיטואציה.

את שהתרחש באירוע השני תיאר כך:

"..אני הייתי ישן כל האחים כבר ישנים (מילה לא ברורה), (מילה לא ברורה) בסלון הייתה ערה היא העירה אותנו כי היא שמעה חבטות בחדר שינה והעירה את כולם כי (מילה לא ברורה) ... היא העירה אותי (מילה לא ברורה) אחרי שהבנו שהם רבו פתחנו את הדלת ואז ראיתי את אמא שלי בוכה היא אמרה שהוא היכה אותה לא יודע משהו כזה" (עמ' 31, 33 לפרוטוקול).

בחקירתו הנגדית אישר כי הוא לא שמע באוזניו רעשים מתוך החדר בו שהו הוריו, אלא כל שראה הוא רק לאחר המקרה כאשר אמו יצאה מהחדר. בחקירתו החוזרת סיפר כי בשלב זה ראה את אמו כשהיא **"בכתה ממש"** (עמ' 34 לפרוטוקול).

עדת תביעה 3, ז מ:

המדובר בביתם של הנאשם והמתלוננת. ביחס לאירוע השני, העידה כי אינה זוכרת במדויק את המקרה, יחד עם זאת:

"..מה שאני זוכרת אני לא יודעת בדיוק מתי זה היה לפני כמה זמן באיזה יום אני זוכר שאמא שלי פשוט ישבה בחדר ובכתה וטענה כאילו שאבא שלי נתן לה מכה בגב" (עמ' 52 לפרוטוקול).

בחקירתה הנגדית התבקשה להבהיר האם המתלוננת סיפרה את זה לה או לאחים שלה, מהם שמעה את הפרטים. במענה לכך ענתה: **"אני גם (מילה לא ברורה)"** וכשנשאלה פעם נוספת ביחס לכך, ענתה: **"... אני לא זוכרת (מילה לא ברורה)"** (עמ' 53 לפרוטוקול).

עדת תביעה 4, א מ:

המדובר בביתם הבכורה של הנאשם והמתלוננת אשר במעמד מסירת עדותה התגוררה בבית סבתה. ביחס לאירוע השני העידה כי הגיעה לביקור בבית הוריה ובמהלכו שמעה באזניה רעשים שהגיעו מחדר השינה של הוריה:

" שמעתי רעשים מהחדר אני לא הבנתי מה קורה אני פשוט שמעתי רעשים מהחדר וזהו הערתי את אחים שלי כדי שנפתח ביחד את הדלת כי לא הבנתי מה קורה... ואז אמא שלי יצאה ואז היא סיפרה לנו את הצד שלה מה קרה בחדר... היא סיפרה שהוא הרביץ לה בגב." (עמ' 42 לפרוטוקול).

לדבריה כשהמתלוננת יצאה מהחדר היא הייתה בוכיה, כאשר מדובר באירוע חריג והואיל ואינה נוהגת לבכות מול ילדיה בדרך כלל. באותו לילה סיפרה המתלוננת לבתה א דברים נוספים: **"היא התחילה כאילו לפתוח את ההתעללות המתמשכת... שכאילו באותו לילה אני הבנתי שקורים ביניהם, היא כאילו התחילה לספר שקוראים ביניהם דברים שאני לא ידעתי עליהם... שהם רבים לפעמים שהוא מכה אותה כאילו זה מה שהיא סיפרה לי".** בהמשך, לאחר שרוענן זיכרונה, הוסיפה כי המתלוננת סיפרה לה שהנאשם איים עליה ואמר לה: **"... שהוא ישיג אותה כאילו... שהוא יכול לפגוע בה. זה מה שאני הבנתי"** (עמ' 46 לפרוטוקול).

לשאלת ב"כ המאשימה מה היה אמור לקרות לאחר התאריך 21.6.16, השיבה:

"אמא שלי בעיקרון הייתה צריכה לעזוב את הבית וזהו אבא שלי לא היה צריך להיות בכלא הוא לא היה צריך לשבת בכלא ולדעתי הוא גם לא צריך לשבת בכלא צריך להוציא אותו משם. זה לא עוזר לו. כאילו... את האמת אני התכוונתי שזה יהיה ב22" (עמ' 48 לפרוטוקול).

הלה סיפרה כי ידוע לה על וויכוחים נוספים שהתרחשו בין הוריה, אולם לדבריה אלו נראו לה וויכוחים שגרתיים בין בעל לאשה תוך שצינה שלא יכולה להעיד על וויכוחים שהתנהלו בתוך חדר הואיל ולא ראתה את שהתרחש. לצד האמור הדגישה: **"אני בחיים לא ראיתי אותו מרביץ לה אני בחיים לא ראיתי אותו מרים עליה יד אבל כן היו ויכוחים שהיו כאלה שלא הבנתי אולי אבל זה כאילו זה היה נראה לי משהו שגרתי שקורה בין כל בעל ואשה".** (עמ' 43 לפרוטוקול).

בחקירתה הנגדית נשאלה האם ייתכן שאותו רעש ששמעה יכול להיות כתוצאה מכך שהמתלוננת קפצה מהמיטה ופתחה את הדלת, השיבה: **"הוא אומר ככה והיא אומרת ככה... יכול להיות שאבא שלי צודק כן".** (עמ' 50 לפרוטוקול). עוד אישרה כי הואיל והייתה מחוץ לחדר בזמן הסיטואציה, לא יכולה לדעת מה התרחש שם ומה גרם למתלוננת לבכות.

עדת תביעה 5, ח מ

המדובר בבתם של הנאשם והמתלוננת. ביחס לאירוע הראשון סיפרה כי נוצר וויכוח בין הוריה בקשר לפייס בוק, ולאחריו הנאשם לקח את הטלפון הנייד של המתלוננת, החזיר לה אותו ויצא לעבודה. לדבריה: **"אחרי זה אנחנו ישבנו בסלון וכולם קצת נלחצו... מכל הסיפור הזה מכל העניין... בגדול מה שאני הבנתי ממה שהוא אמר לה (מילה לא ברורה) מילה שאני הבנתי... שאני אוציא לך את העיניים"** (עמ' 35 לפרוטוקול).

בעקבות חששה, מצאה לנכון לבדוק מה קובע החוק במקרים מסוג זה וזאת **"למקרה אם יקרה אולי משהו אז אני אוכל..."**. לאחר שלא מצאה את המידע המבוקש, התקשרה למשטרה לקבלת הסבר. במהלך השיחה נתבקשה למסור את פרטי המקרה, אולם סירבה לעשות כן הואיל ולדבריה **"אני לא מוכנה לעשות שום דבר כרגע ואני גם לא מרגישה שום איום כרגע פשוט, כי גם אבא שלי לא (מילה לא ברורה) וזה יעבור כנראה"**. לאחר שיחה עם קצין משטרה השתכנעה והגיעה עמו לתחנת המשטרה ושם מסרה עדותה (עמ' 36 לפרוטוקול).

בנוגע לאירוע השני העידה: **"היה ויכוח כזה שאחותי אני זוכרת העירה אותנו באמצע הלילה... אז זה היה מזמן אני... העירה אותנו היא אמרה שהם מתווכחים בחדר ושאמא שלי יצאה בוכה מהחדר... אני זוכרת אותה יוצאת... אני לא כל כך זוכרת דמעות".** בהמשך, לאחר שרוען זיכרונה, הוסיפה: **"אחותי אמרה שהיא שמעה אותה שהיא שמעה חבטות והיא פתחה את הדלת ואמא שלי יצאה בוכה והיא (מילה לא ברורה), ואולי הוא שתה, אני לא כל כך זוכרת. במקרה הזה זה היה (מילה לא ברורה)"** (עמ' 36-39 לפרוטוקול).

בחקירתה הנגדית סיפרה כי מבינה את השפה האמהרית, אם כי לא "חלק". אשר לתוכן האיומים שיוחסו לנאשם באירוע

הראשון, ("אני אוציא לך את העיניים") אישרה כי מכירה את המשפט הנ"ל ומבינה אותו וכשהתבקשה לומר אותו, השמיעה אותו באזני ביהמ"ש בשפה האמהרית. הלה סייגה כל אפשרות לפיה תוכן האיומים שהושמעו היה אחר וביחס לכך טענה: "כי אני יודעת בדיוק מה, אני יודעת שמה שהוא אמר זה בדיוק מה שאני אמרתי לך הרגע לא משהו אחר. ולא שום תוספת של הלוואי במשפט הזה" (עמ' 40 לפרוטוקול).

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו. ב"כ הנאשם ביקש לראות בהודעתו במשטרה כחקירה ראשית, אליה ביקש לקבל את התייחסות הנאשם לדברים שמסר במסגרת העימות מול המתלוננת במשטרה (ת/6) מהם עולה כי לכאורה הודה באיומים:

- " ש. אני מפנה אותך לעימות. שאל אותך החוקר: "אשתך פה מוסרת שאתה איימת עליה, אמרת לה שתוציא לה את שתי העיניים... לא אמרתי.
- ת. ואז השוטר שאל אותך מה יש לך להגיד" והשוטר כתב שאתה אמרת: "כן, אני אמרתי לה את זה (מילה לא ברורה), .. להגיד ככה כי התעצבנתי אבל אני לא מרים ידיים". למה אמרת לשוטר שזה נכון שאמרת שתוציא לה את העיניים?
- ת. היתה לי בעיה של שפה, אני לא אמרתי לו. אני ביקשתי מתורגמן, אמר שאין מתורגמן, לא הביאו לי מתורגמן.
- ש. בהמשך שאל אותך החוקר: "למה התכוונת כשאמרת לאשתך שתוציא לה את שתי העיניים" ואתה ענית "בגלל שהיא אמרה לי שהיא לא מוחקת בפייסבוק אז אני אמרתי לה את זה". מה יש לך להגיד על זה?
- ת. היא אמרה לי אני לא רוצה למחוק בפייסבוק, דיברנו בעל פה ולא אמרתי אני אוציא לה את העיניים.
- ש. אז למה השוטר כתב?
- ת. אני לא שומע אותו טוב, מגיל 15 יש לי בעיה באוזן " (עמ' 15 לפרוטוקול).

בחקירתו הנגדית נדרש להסביר כיצד מתקשר עם ילדיו שאינם מדברים אמהרית ולכך השיב שעושה זאת בשפה העברית (עמ' 57 לפרוטוקול). בהמשך יספר כי גם בחקירתו וגם בעימות לא היה מתורגמן לשפה האמהרית, אולם לדבריו: "מה שאני שומע ומבין עניתי" (עמ' 57 לפרוטוקול).

לגופם של האישומים, כשהתבקש להתייחס לדברי המתלוננת בעדותה בביהמ"ש ביחס לאירועים המיוחסים לו, השיב:

"זה לא נכון מה שאשתי דיברה. לפני שלוש שנים אני לא הרבצתי לה ולפני שנתיים לא הרבצתי ובאותו יום היא אמרה שאיימתי עליה. לא איימתי. מה שהיה, לקחתי לה את הטלפון והחזרתי... ביקשתי שתמחק את התפייס בוק. לקחתי כדי למחוק את מה שמה בפייסבוק" (עמ' 58 לפרוטוקול).

ביחס לאירוע הראשון סיפר:

"אני ישבתי, היא עמדה, אמרה למה אתה אומר לי את זה. אמרתי לה רק תמחקי. א היה לידי. היא אמרה אמא תשבי, לקחתי אותה לשבת. היא עמדה מולי... רציתי ללכת לעבודה. לקחתי את הטלפון ונתתי לה בחזרה. אני יצאתי בחוץ, נכנסתי והיא לא הייתה בסלון, הייתה בשירותים. ונתתי לא וחזרתי לעבודה" (עמ' 59 לפרוטוקול).

הלה נדרש להתייחס לדברי בתו ח אשר טענה כי שמעה את הנאשם משמיע באזני המתלוננת את המילים: **"אני אוציא לך את העיניים"**, ולכך השיב: **"אני לא אמרתי. היא אמרה לי אמא אמרה לי. אני מדבר עם אשתי באמהרית בכלל"**. לאחר מכן נתבקש להתייחס לכך שבתו ח אמרה את המשפט הנ"ל באמהרית, ולכך השיב **"ח לא מבינה אמהרית. אמרה "אימא אמרה לי". היא לא שומעת. אני לא שמעתי אבל אימא אמרה היא אמרה"**. בהמשך אישר כי ח נכחה בסיטואציה, אולם לא ידע מדוע העידה כפי שהעידה בבית המשפט: **"אני לא יודע באותו יום מה קרה לה... גם אני בהלם" (עמ' 59 לפרוטוקול).**

הנאשם שלל את דבריהם של ח וא ודבק בגרסתו ולפיה לא איים על המתלוננת ולא השמיע את האמירות המיוחסות לו: **"לא יצא לי בחיים. אישה 29 שנים ביחד. אני אגיד לה דבר כזה" (עמ' 59 לפרוטוקול).**

הנאשם אישר כי במסגרת האירוע השני, המתלוננת סירבה לקיים עמו יחסי מין, אולם שלל נקיטת אלימות מצדו: **"כן היא אמרה שהיא לא רוצה והלכה... היא יצאה בחוץ. אני הייתי ישן... בחיים אני לא הרבצתי, 29 שנים ביחד, לא היה תיק במשטרה, לא ברווחה, לא היה בכלום. לא היה שום דבר" (עמ' 61 לפרוטוקול).**

בנוסף אישר כי במהלך אותו אירוע, בתו א באה אליו ואמרה לו שהמתלוננת בוכה:

" הילדה באה ואמרה לי שאימא בוכה. אני ישנתי, אישה תפסה לי את היד, הלכה בחוץ, תפסה דלת והדלת עשתה בום... לא יודע, היא פחדה. שאלתי את הילדה וזהו, הילדה הלכה. אני הייתי באמצע שינה, הייתי ערום. שאלתי את א... היא אמרה אני לא אישן אתך ויצאה" (עמ' 60 לפרוטוקול).

ביחס לקולות החבטה ששמעה א, הסביר כי מקורן בכך שהמתלוננת קפצה מהמיטה ויצאה.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את העדים באופן בלתי אמצעי, לאחר שעברתי על המוצגים השונים, וכן נדרשתי לסיכומי הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם באירוע הראשון ובאירוע השני וזאת מעבר לכל ספק סביר. לצד האמור לעיל וכאמור בפתיח, מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק בנוגע לאירוע השלישי ומעבירת איומים אחת.

הרשעתו של הנאשם מבוססת ראש וראשונה על האמון המלא אותו רוחש בית-המשפט לעדותה של המתלוננת, וזאת בהצטרף לראיות מפלילות נוספות, חלקן ראיות חיזוק וחלקן ראיות העומדות בפני עצמן. לכל אלה יש להוסיף אמירות

מפלילות של הנאשם בהן זה מודה בחלקם של המעשים המיוחסים לו, לרבות אישור פרטים רבים מגרסתה של המתלוננת ומגרסתם של העדים האחרים. ובמה דברים אמורים.

אשר לעדותה של המתלוננת, להתרשמות בית-המשפט זו העידה באופן כן, ספונטאני, עקבי, ביחס למכלול מערכת היחסים בינה לבין הנאשם, וכך גם ביחס לאותם אירועים בגינם עומד הנאשם לדין.

עדותה של המתלוננת הייתה מעוגנת בזמן ובמקום, כאשר ביחס לכל אחד מהאירועים הראשון והשני ציינה את הרקע להתרחשות, הפעולות שביצעה לצד הפעולות שביצע הנאשם. הפרטים נמסרו באופן כרונולוגי, לרבות מי מבני המשפחה היה נוכח ומה הדברים שנאמרו על-ידי כל אחד מהצדדים.

כך ביחס לאירוע הראשון ציינה כי הרקע לכעסו של הנאשם היה העובדה כי זה גילה שהעלתה ל"פייסבוק" שיר באמהרית. אגב כך זו מציינת את סדר פעולותיו של הנאשם, לרבות לקיחת הטלפון שלה, יציאה מהבית ובהמשך חזרה, דבר שהביאה להסתתר בשירותים. בדומה, ביחס לאירוע השני ציינה כי הדבר אירע בסמוך לפני חתונת אחיה. כך גם העידה כי כעסו של הנאשם התעורר לאחר שסירבה לקיים עמו יחסי-מין, ובהמשך את השתלשלות האירועים מצדה ומצד בני משפחתה. כל אותם תיאורים פריפריאליים ימצאו עיגון וחיזוק בעדויות בני המשפחה, ויהיה בהם כדי לנסוך ממד של אמינות בגרסת התביעה בכללותה, ובגרסתה של המתלוננת בפרט.

ניכר היה כי המתלוננת מבקשת לדייק בדברים, ובוודאי שאינה מבקשת להכפיש את הנאשם, להפלילו בכל מחיר או להגדיל את מעשיו כלפיה. המתלוננת מציינת שאין לנאשם בעיית אלכוהול (עמ' 13); הנאשם לא נקט אלימות כלפי הילדים (עמ' 13); הנאשם לא הרביץ לה במעמד האיומים (עמ' 19); היא אינה מעוניינת שהנאשם יהיה במעצר (עמ' 26); הנאשם עובד קשה בשתי עבודות (עמ' 27).

חיזוק להעדר כל מגמת הפללה והפרזה זו ניתן ללמוד מהתייחסותה של המתלוננת לאירוע השלישי שהתרחש במהלך שנת 2014 ומתואר בסעיף 4 לעובדות כתב האישום. המתלוננת נשאלה על אירוע זה במהלך עדותה וענתה כי הוכתה על-ידי הנאשם אבל אינה זוכרת את הפרטים, נוכח חלוף הזמן (עמ' 13, ש' 1). אם כל רצונה של המתלוננת היה להעליל על הנאשם, הרי שבנקל יכולה הייתה, גם ביחס לאירוע זה, למסור כי הכה אותה, ולפרט כיצד הדבר נעשה הגם שאינה זוכרת.

עדותה של המתלוננת הייתה, במובנים רבים, "מינורית", שלצד פירוט מעשיו הפליליים של הנאשם פתחה צוהר לכאב ולסבל בהם היא מצויה במסגרת מערכת יחסים שקרית בינה לבין הנאשם. המתלוננת נשאלה רבות מדוע נשארה עם הנאשם הגם שגילתה שיש לו ילד מחוץ לנישואין, עוד לפני כשבע שנים, וענתה שהנאשם מעולם לא הודה שהילד שלו, גם כאשר נעשתה בדיקת אבהות. עוד העידה בכנות כי הייתה לה תקווה שיום אחד הנאשם יודה במעשיו והכול יסתדר, תקווה שהתבדתה. בין כך ובין כך עצם הגילוי כי לנאשם ילד מחוץ לנישואים הוא לכשעצמו, חרף הפגיעה במתלוננת, לא הביאה לעזוב אותו, דבר הנלמד מכך שהדבר היה בידיעתה מזה מספר שנים, חרף הכחשותיו הנמרצות של הנאשם.

אשר לאירוע הראשון, כבר מעצם תיאור המילים שאמר הנאשם באותו מעמד ניתן להבין כי אין כל מגמת הפללה.

המתלוננת מציינת כי הנאשם אמר לה שיוציא לה את העיניים, אם לא ליד הילדים אז במקום אחר. מדובר באיום בעל נופך ייחודי שעליו חזרה המתלוננת פעם אחר פעם. לצד האמור לעיל, המתלוננת ציינה באופן חד-משמעי כי הנאשם לא תקף אותה במהלך השמעת האיומים.

יודגש כי המתלוננת כלל לא ראתה לנכון להגיש תלונה בגין אותו איום, וכפי שיפורט בהמשך, בתם המשותפת ח שחשה שמא יבולע לה, פנתה למוקד 100 וגם אז לא ביקשה להתלונן אלא התעניינה מה דינו של מי שמאיים על אחר. כך גם הם פני הדברים ביחס לאירוע האלימות משנת 2015, אשר אין מחלוקת שבזמן אמת סיפרה עליו לילדיה.

ההגנה ביקשה ללמד כי אותה התנהלות של המתלוננת באירוע השני שבו יצאה את חדרה ובכתה בנוכחות כל בני משפחתה אינם אלא "הצגה" אחת שתכליתה בנייתו של תיק לנאשם. טענה זו יש לדחות מכל וכל. הדברים אמורים מתוך כך שלהתרחשות בית המשפט המתלוננת אינה כזו מתוככמת שתביים בכי ואף בכי תמרורים בפני כל ילדיה כשזו בכלל לא הוכחה.

ביתר שאת, אפילו בית המשפט, אך לצורך הדין יקבל הסברה, או אז היה מצופה שלאחר "הצגה" שכזו תעשה את הצעד המתבקש ותגיש תלונה. ולא היא. הימנעות זו של המתלוננת מלערב את המשטרה מדברת בעד עצמה וחותרת תחת הטענה בדבר המצאה מכוונת ומניפולטיבית של אלימות מצד הנאשם. לא למיותר לציין כי הודעותיה של המתלוננת במשטרה לא הוגשו, וחזקה כי לו הייתה סותרת את עצמה, ההגנה הייתה הראשונה להגישן.

ראיות חיזוק - כללי:

לעדוה של המתלוננת נמצאו ראיות חיזוק רבות. חלקן ראיות מפלילות ישירות העומדות בפני עצמן, וחלקן ראיות חיזוק לעדות המתלוננת. ראיות אלו מבוססות בעיקרן על עדויות ילדיהם המשותפים של הנאשם והמתלוננת: א מ, ח מ, א מ וז מ.

בתמצית, א ו שמעו במו אוזניהם את האיומים כאמור בסעיף 1 לכתב האישום, וזאת בהצטרף לכך שא ז, ח ו הבחינו במתלוננת בוכה לאחר שיצאה מחדרו של הנאשם, ושמעו ממנה כבר במעמד זה שהנאשם הכה אותה.

בדומה לעדותה של המתלוננת, גם גרסאות הילדים במהותן מצומצמות, ואין מופרזות ביחס למעשיו של אביהם הנאשם. יתר על כן, בעוד שלגבי המתלוננת טענה ההגנה "מן היקב ומן הגורן" ביחס למניעים גלויים ונסתרים שיש לה להעליל על הנאשם, לא נטען דבר, וכך גם לא הוצגו ראיות, שיסבירו מדוע ילדיו של הנאשם, אותם הוא מכלכל, יבחרו להעליל עליו כפי הנטען עלילות שווא. ניכר היה שאף לא אחד מהם גילה כעס במהלך עדותו כלפי הנאשם, תחושת נקם או כל דבר הדומה לכך. נהפוך הוא. לא אחת, נדמה כי אלו דאגו לו והיו מעוניינים שישתחרר בהקדם והכל כפי שיפורט להלן.

ראיות חיזוק - עדוה של הבת ח מ:

עדה זו הייתה נוכחת במהלך האירוע הראשון שבו הושמעו האיומים. בית-המשפט מוצא ליתן אמון מלא בגרסתה של ח, אשר בדומה ליתר בני המשפחה דייקה בדבריה, הקפידה לציין מה שמעה לעומת דברים שקלטה בחושיה. עדותה עולה בקנה אחד עם יתר העדויות וראיות התביעה, ולא נמצאו כל פרכות או סתירות פנימיות או חיצוניות בגרסה זו. עדה זו ענתה על כל שאלה שהופנתה אליה מצד ההגנה, וכמכלול הותירה רושם חיובי.

העדר מגמת הפללה בלט גם בעדותה של הבת ח, שצינה שמעולם לא הבחינה בנאשם תוקף את המתלוננת. יתירה מכך, כפי שנלמד, ח היא זו שהתקשרה למשטרה וביקשה לברר בנוגע לדינו של מאיים. מהתיאור שמסרה העדה עולה כי גם כאשר פנתה למוקד 100 כלל לא ציינה תחילה שמדובר באביה. בהמשך ניתקה את הטלפון מבלי למסור פרטים. המשטרה היא זו שעשתה עבודה נאמנה חזרה אליה ותחקרה אותה על מנת לברר פשר פנייה זו.

תיאור זה של העדה עולה בקנה אחד עם התיאור כפי שתועד בדו"ח הפעולה של מוקד 100:

"המודיעה שאלה במידה ומישהו מאיים על החיים שלה מה היא יכולה לעשות ומה החוק אומר. כאשר ניסיתי לתחקר את המודיעה לא שיתפה פעולה מסרה כי היא לא רוצה נידת ולבסוף מסרה כי מדובר באבא שלה שאיים על החיים של אימא שלה... על פי איתור בעלות כתובת - הוסבר למודיעה כי הדיווח יועבר להמשך טיפול וידיעה של הניידות בשטח".

ושבו יש לתהות, אם כל רצונה של עדה זו היה להכפיש ולהפליל את אביה, כל שהיה עליה לעשות הוא להתקשר למוקד 100 ולדווח את המתבקש מאליו, שאביה איים על אמה, ואם חפצה בכך, אף לומר שתקף אותה. התנהלותה של העדה מלמדת את ההפך, ובכלל זאת חשש מלערב את גורמי המשטרה שלא לצורך.

הבת ח, בדומה למתלוננת, מאשרת את הרקע לוויכוח שקשור ל"פייסבוק". גם זו, בדומה למתלוננת, מפרטת באופן זהה את התרחשות האירועים. לא זו אף זו, הרי שעדה זו קלטה במו אוזניה את האיומים שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת והעידה עליהם: **"שאני אוציא לך את העיניים"** (עמ' 35 לפרוטוקול).

העדה עומתה עם יכולתה להבין מילים באמהרית והוצגה לה תזה לפיה יכול והנאשם אמר: **"הלוואי וייצאו לך העיניים"** במקום **"אני אוציא לך את העיניים"**. זו ענתה בנחרצות כי גם אם אינה שולטת בשפה האמהרית על בוריה, הבינה כי הנאשם אמר שהוא יוציא לה את העיניים ולא ניסוח "מרוכך" אחר. לא זו בלבד, הרי לאחר מכן התבקשה לומר את המשפט הזה באמהרית ועשתה כן מבלי שנטען על-ידי הנאשם שטעתה בניסוח זה (עמ' 40). כאשר בא-כוח הנאשם הקשה עליה וציין כי יכול והתווספו מילים לאותו ניסוח, ענתה: **"כי אני יודעת בדיוק מה, אני יודעת שמה שהוא אמר זה בדיוק מה שאני אמרתי לך הרגע לא משהו אחר. ולא שום תוספת של הלוואי במשפט הזה"** (עמ' 40 לפרוטוקול).

אשר לאירוע השני, התיאור אותו מוסרת ח דומה, גם אם לא זהה, לזה שמסרו גם א וגם א, וממנו עולה כי א העירה אותם, כאשר בהמשכם של דברים: **"אחותי אמרה שהיא שמעה אותה שהיא שמעה חבטות והיא פתחה את הדלת ואימא שלי יצאה בוכה ואולי הוא שתה, אני לא כל כך זוכרת"**. בהמשך: **"אז אני אומרת שמעה חבטות ושהיא**

יצאה משם בוכה (עמ' 38 לפרוטוקול).

לא נעלמה מעיני בית-המשפט העובדה כי היה צורך לרענן את זיכרונה של העדה על מנת שתפרט את התיאור הנ"ל בבית-המשפט. הגם כך, זו אישרה בסופם את אמירת הדברים, תוך שהתנהלותה זו באופן כללי, מחזקת שוב את המסקנה כי עדה זו לא באה לבקש את רעתו של הנאשם, ואף לא קרוב לכך. ההפך הוא הנכון.

ראית חיזוק - עדותה של הבת א מ:

עדותה של זו נסובה בעיקרה סביב האירוע השני. א מסרה כי: **"שמעתי רעשים מהחדר אני לא הבנתי מה קורה אני פשוט שמעתי רעשים מהחדר וזהו הערתי את האחים שלי כדי שנפתח ביחד את הדלת כי לא הבנתי מה קורה"** (עמ' 42 לפרוטוקול). בחקירתה הנגדית תציין כי מדובר ברעשים שלא היה להם הסבר. עוד נלמד כי זו הבחינה במעמד זה שהמתלוננת בוכה. א אמנם לא ציינה את הבכי ביוזמתה באופן ספונטאני והדבר נלמד ממענה לשאלות שהופנו אליה (עמ' 44 ש' 3, עמ' 50 ש' 19) אולם גם הנאשם מאשר כי זו העירה אותו בשעת הלילה וציינה בפניו לפשר הבכי של המתלוננת (עמ' 61 ש' 8, עמ' 60 ש' 21).

התיאור והגרסה של עדה זו, מעבר לכך שהם מתיישרים עם הדברים בהם הבחינו יתר האחים לאחר שהאם יצאה מהחדר, מלמדים אף הם על רצון להעיד על דברים באופן מדויק, בין אם דברים ששמעה ובין אם דברים שראתה במו עיניה.

א לא הפריזה בתיאוריה וביקשה לדייק בדבריה. כך בין היתר, העדה נשאלה האם הבחינה או ראתה שהנאשם מכה את אמה, וענתה שאינה יכולה להעיד על דברים שלא ראתה, וכי מעולם לא ראתה את הנאשם מרביץ לה או מרים עליה יד, גם אם הייתה עדה לוויכוחים שגרתיים בין בעל לאישה.

המחשה נוספת לאופן שבו זו ביקשה לדייק בדבריה ניתן למצוא בכך שבחקירתה הנגדית הוצגה לה תזה לפיה הרעשים ששמעה יכול ומתיישרים עם גרסת הנאשם לפיה המתלוננת קפצה מהמיטה, אף שכלל לא הוכתה, כפי גרסת הנאשם, וענתה כי: **"הוא אומר ככה והיא אומרת ככה... יכול להיות שאבא שלי צודק כן... לא ראיתי אני אף פעם לא ראיתי"** (עמ' 50 לפרוטוקול).

א גם ציינה כי גם אם אמה רצתה לעזוב את הבית: **"..אבא שלי לא היה צריך להיות בכלא, הוא לא היה צריך לשבת בכלא ולדעתי הוא גם לא צריך לשבת בכלא, צריך להוציא אותו משם. זה לא עוזר לו"** (עמ' 48 לפרוטוקול).

תשובות אלו מלמדות היטב כי זו לא העניקה פרשנות משלה לדברים ששמעה אלא העידה על הדברים כפי שנקלטו בחושיה. תשובות אלו מפיגות חשש לעדות כזב ומלמדות כי מדובר בעדה מהימנה שלגרסתה יש לתת את מלוא המשקל.

ראית חיזוק - עדותה של הבת ז מ:

גם ביחס לעדה זו בית המשפט התרשם כי ביקשה לומר אמת, ובוודאי שלא באה מתוך הסכמה שלה ושל יתר אחיה להפלייל את הנאשם. עדה זו התרגשה במעמד מסירת עדותה בפני ביהמ"ש ולחלק מהדברים שהתבקשה להתייחס אליהם ציינה כי אינה זוכרת. ניכר היה כי מעמד זה אינו נוח לה.

ביחס לאירוע השני, ידעה לציין, בדומה ליתר אחיה, כי: **"אני זוכרת שאמא שלי פשוט ישבה בחדר ובכתה וטענה כאילו אבא שלי נתן לה מכה בגב...שאבא שלי נתן לה מכה בגב..."** (עמ' 52 לפרוטוקול).

העדה נשאלה בחקירה נגדית האם שמעה את האם במו אוזניה או מכלי שני וענתה: **"... אני גם (מילה לא ברורה)".** לאחר שנשאלה פעם נוספת האם היא שמעה במו אוזניה וענתה לבא-כוח הנאשם: **"אני לא זוכרת (מילה לא ברורה)"** (עמ' 53 לפרוטוקול).

ראית חיזוק - עדותו של א מ:

ככל שהדבר נוגע לאירוע האיום, זה מאשר את הדברים שמסרה המתלוננת ביחס לרקע לאותו ויכוח, כאשר הנאשם ביקש מהמתלוננת למחוק דברים שהעלתה ל"פייסבוק". זה פירט כי החל ויכוח קולני בין השניים עד כי נאלץ לעמוד בין המתלוננת לבין הנאשם.

הוויכוח עצמו עלה לטונים גבוהים, כאשר לדבריו: **"היו רגעים שהוא נעמד לידה ואני נאלצתי להפריד ביניהם אמרתי להם כאילו אתם גדולים אתם לא צריכים להתנהג ככה מול כל הילדים שלכם".** העד יאשר את המשך השתלשלות הדברים כפי שצינה המתלוננת, בכללה העובדה כי זה לקח את הטלפון של המתלוננת, יצא מהבית וחזר אליו כאשר המתלוננת מצויה בתוך השירותים, סגורה (עמ' 30 לפרוטוקול).

ביחס לאירוע האלימות זה ציין כי אחותו א העירה אותו ואת שאר האחים באמצע הלילה, ואחרי שפתחו את הדלת: **"ראיתי את אימא שלי בוכה היא אמרה שהוא הכה אותה לא יודע משהו כזה".** בהמשך יאמר: **"היא בכתה ממש"** (עמ' 34 לפרוטוקול).

ראית חיזוק - אמרת קרבן אלימות:

האמון אותו רוחש בית המשפט לגרסת ילדיהם המשותפים של המתלוננת והנאשם, יש בו ביחס לאירוע השני, מעבר לרכיב הנסיבתי שפועל לחובת הנאשם גם להקים ראיות חיזוק עצמאיות לעדותה של המתלוננת.

כאמור, א, ח וא העידו כי שמעו במו אוזניהם את המתלוננת מספרת לאחר שיצאה מהחדר כי הנאשם היכה אותה (על כך גם העידה ז, אם כי ז סייגה במעט דבריה וצינה שלא זוכרת האם שמעה זאת מאמה או מאחיה. בנסיבות אלו מתקיימים התנאים האמורים בהוראת סעיף 10(1) לפקודת הראיות, שזוהי לשונו:

10". עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות-לואי שלו, תהא קבילה... ובלבד שנתקיימה באותה אמרה אחת מאלה:
(1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהייתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו".

בע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל מפרט בית המשפט את הרציונל לקבילותן של אמרות קרבן מעשה אלימות כראיה ל"אמיתות תכנן":

"הטעם לקבילותן של האמרות שסעיף 10 הנ"ל מדבר בהן, נעוץ בהנחה, שכאשר קרבן של אלימות אומר דברים הנוגעים למעשה האלימות לו היה לקרבן, אין דעתו נתונה לאמירת שקר; וניתן על כן לקבל את דבריו כמשקפים את האמת.
הטעם לקבילות האמרות בנסיבות הקבועות בסעיף האמור נעוץ, איפוא, בקיומה של "זיקה מקשרת" בין מעשה האלימות לבין האימרה שאומר קרבנה של האלימות; כאשר זיקה זו מסלקת את החשש, שמא האימרה כוזבת. זיקה כזו יכולה, על פי טיבה, להתקיים, רק במקום שבו יש "סמיכות זמנים" בין האלימות לבין האימרה; באופן שהאימרה נאמרת תחת "השפעתה" של האלימות".

בתיק דנן מדובר באמירות שנשמעו בסמיכות זמנים קרובה ביותר לתקיפה הנטענת, עד כי יש לראותן ככאלה שנמסרו תחת השפעתה של אותה אלימות. משכך, הגם שאמרות אלו מקורן במתלוננת והגם שעל דרך הכלל אין מקום "לחיזוק עצמי" יש להן מעמד ראיתי עצמאי נפרד מעדותה של המתלוננת בבית המשפט.

מצב נפשי של קרבן עבירת אלימות:

בד בבד עם פתיחת הדלת, העידו ילדיה של המתלוננת כי זו בכתה ואף בכתה בכי מרורים. בכי זה אינו אלא אספקלריה של מצבה הנפשי של המתלוננת.

על ההתרשמות ממצבו הנפשי של קרבן עבירת אלימות כראייה לחיזוק, פעמים עמד בית המשפט העליון. ראה לעניין זה דברי כב' השופט דנציגר בע"פ 1275/09 פלוני נ' מ"י [פורסם בנבו] (01.09.09) בפסקה 33 לפסק דינו:

" לא אחת חזר והדגיש בית משפט זה כי מצבו הנפשי של קורבן עבירה כפי שנקלט בחושיהם של אנשים בפניהם התוודה משמש ראיה לחיזוק ולעיתים אף סיוע [ראו למשל: פסקה י"א לפסק דינה של השופטת ד' ברלינר בע"פ 9458/05 רחמילוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), (24.7.06)]. כן גם נקבע כי יש בסערת נפש והתפרצויות בכי בשעת התוודותו של הקורבן בדבר העבירות שבוצעו בו כדי ללמד על הקשר שבין הנאשם והעבירות שביצע לבין מצבו הנפשי של הקורבן (פסקה 7 לפסק דינה של הנשיאה ד' ביניש בע"פ 10564/02 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו), (30.5.2005)]. עוד נקבע כי עצם חשיפת סוד המעשים בפני אחרים סמוך לאחר התרחשותם מהווה אף היא ראיית חיזוק [ע"פ 10049/03 הנ"ל, בעמוד 392.... כבר נאמר על ידי בית משפט זה כי:

"על מצבו הנפשי של הקורבן לאחר מעשה מעיד, בדרך-כלל, אדם שהיה עד

לגילוי חיצוני בהתנהגותו של הקורבן, לדוגמה: התפרצות בכי, סערת רגשות, פחד, היסטריה ותגובות אחרות שיש בהן כדי ללמד על המתחולל בנפשו פנימה. ניתן לומר שעדות כזאת היא מעין "צילום רנטגן" של נפש הקורבן, כמו "צילום רנטגן" של גופו, שזה כמו זה קבילים כראיה..." [ע"פ 3416/98 אפרגן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 769, 784 (2000) (ההדגשות במקור - י.ד.)].

מצב נפשי זה של המתלוננת, בדומה לאמירות שהשמיעה, מהווה ראית חיזוק עצמאית לעדותה של המתלוננת וזאת אפילו זה העידה על כך שבכתה. מצב נפשי זה של המתלוננת, כפי שנקלט בחושיהם של ילדיה, יש בו כאמור לנסוק מימד נוסף של אמינות על גרסתה.

הערכת גרסתו של הנאשם:

הנאשם בעדותו בביהמ"ש הכחיש מכל וכל השמעתם של איומים או נקיטה באלימות כלפי המתלוננת. הגם כך, ביהמ"ש מוצא לדחות גרסתו ככל שזו נוגעת לאיומים ולתקיפה להעדיף במובהק את גרסת המתלוננת וגרסתם של עדי התביעה.

כהערה ראשונה, יש לומר כי הנאשם מאשר לפרטי פרטים את כל גרסתה של המתלוננת גם כאלו המצויים בשוליים. בהתייחס לאירוע הראשון, גרסתם של השניים תואמת האחת את השנייה ו"מתפצלת" כמעט רק בסופה עובר לאותם איומים שהשמיע כלפי המתלוננת. כך בין היתר הנאשם מוסר דברים דומים, שלא לומר זהים, לאלו שמסרה המתלוננת ביחס לעובדה כי קם משינה, לעובדה שזו הציעה לו לשתות קפה, לעובדה שסירב לשתות קפה ובהמשך שתה בירה, לכעס שלו על כך שגילה כי אשתו המתלוננת העלתה סרטון באמהרית לפייסבוק שלגישתו אינו ראוי, דבר שאף עצבן אותו, העובדה כי הבן א עמד וחצץ ביניהם, העובדה כי לקח את הטלפון מידיה של המתלוננת על מנת למחוק את אותו סרטון, יציאתו מהבית, חזרתו לבית והימצאותה של המתלוננת בשירותים בעת שחזר.

דא עקא ולדאבנו של הנאשם, ביחס להשמעת האיומים, קיימות גם עדויותיהם של ילדיו, א וח, אשר מסרו כי קלטו ישירות בחושיהם את האיום האמור.

לא רק מספרן של העדויות העומדות אלו מול אלה ניצב לבחינה, אלא כאמור האמון שביהמ"ש נותן לעדויות הנ"ל יש בו כדי להביא את בית המשפט להרשיע הנאשם במיוחס לו.

הודאת הנאשם בעבירת האיומים באירוע הראשון:

אם בכל המפורט לעיל אין די, הרי שהלכה למעשה בתיק זה קיימת הודאה של הנאשם בהשמעת האיומים כלפי המתלוננת. הדברים מכוונים לעימות שערך הנאשם במהלך חקירתו עם המתלוננת, במהלכו נשאל:

" ש: אשתך פה מוסרת שאתה איימת עליה ואמרת לה שתוציא לה את שתי העיניים כשהציעה לך לשתות קפה. מה יש לך לומר. ת: כן, אני אמרתי לה את זה יא (צ"ל יצא ד.ב.ט) לי להגיד לה ככה כי התעצבנתי אבל אני לא מרים ידיים, לא שום דבר. ש: למה התכוונת שאמרת לאשתך שתוציא

לה את שתי העיניים והוספת לא כאן ליד הילדים? ת: בגלל שהיא אמרה לי שהיא לא מוחקת בפייסבוק אז אני אמרתי לה את זה. זה יצא לי המילים האלה. 28 שנה אנחנו ביחד, יום אחד לא הרמתי עליה יד".

תשובות אלו של הנאשם יש בהן הודאה מפורשת באיומים המיוחסים לו ולא בכדי ניסה ב"כ הנאשם ללמד במהלך פרשת ההגנה כי אמירות אלו מצדו של הנאשם לא נאמרו על-ידו או נמסרו מתוך חוסר הבנה:

"...לא אמרתי... הייתה לי בעיה של שפה, אני לא אמרתי לו. אני ביקשתי מתורגמן אמר שאין מתורגמן, לא הביאו לי מתורגמן... היא אמרה לי אני לא רוצה למחוק בפייסבוק ודיברנו בעל-פה ולא אמרתי אני אוציא לה את העיניים. ש: אז למה השוטר כתב? ת: אני לא שומע אותו טוב, מגיל 15 יש לי בעיה באוזן" (עמ' 56 לפרוטוקול).

הסבר זה של הנאשם נועד לכישלון, וזאת מכמה טעמים. ראשית, הודעותיו של הנאשם במשטרה, לרבות העימות, הוגשו בהסכמה. משכך, לא ניתן לאחר שהוגשו ומבלי שגובה האמרות העיד, לטעון לפגמים ביחס לנסיבות גבייתן בין אם המדובר בחוסר הבנה, בין אם המדובר בבעיה בתרגום או בעיות בשמיעה. לא בלי קשר, גם במענה לכתב האישום לא הועלתה כל טענת זוטא ביחס לאמירה זו, דבר אשר מטבעם של דברים היה מחייב הבאתם של גובי האמרות.

בית-המשפט לא יסתפק אך באמור לעיל, וגם לגופם של דברים סבורני כי יש קושי של ממש לקבל את הסברו של הנאשם לאותן אמירות, ואנמק. ככל שהדבר נוגע לקשיים בשמיעה, הרי שאפילו אקבל שהנאשם לא שמע חלק מהשאלות, עדיין אין בכך כדי להסביר דברים שיוצאים מפיו, ובהם אישור מפורש, חוזר ונשנה, כי השמיע את אותם איומים.

אשר למידת שליטתו של הנאשם בשפה העברית, בצדק נטען כי גם אם הוזמן מתורגמן לדיונים השונים, הרי שבפועל כמעט שלא היה צורך בשירותיו על מנת לתרגם לנאשם, אשר העיד במרבית הדיון ללא כל תרגום. בעניין אחרון זה, מדובר במי שעלה לארץ לפני כ-22 שנה, עובד בשתי עבודות, בכללן במועצה ובחברת שמירה, מבלי שנטען שנעזר בשירותי תרגום כאלה ואחרים אגב כך. המתלונן אמר כי יודע לקרוא קצת עברית, ואף ניתנה לו ההזדמנות לקרוא את ההודעה בטרם חתם עליה, אם כי לדבריו לא הבין על מה חתם.

לא זו אף זו, בית-המשפט עיין היטב בכל אמרותיו של הנאשם, וניתן לראות כי קיים היגיון בין השאלה הנשאלת לבין התשובה מצדו של הנאשם. יתירה מכך, הנאשם יודע לבצע הבח אגב הודאתו בהשמעת האיומים בין דברים שנאמרו לבין מעשים שלא נעשו, וכיו"ב. יש לתהות מדוע דווקא ביחס לאמירה מפלילה, מתוך מלל שלם, נטען כי נמסרה בשל בעיות שמיעה או הבנה, והדברים מדברים מאליהם.

העובדה כי הנאשם הכחיש אלימות פיסית לאורך כל גרסתו אינה שוללת מניה וביה אפשרות שיאשר השמעתן של אמירות מילוליות, בפרט כאשר זה מתייחס לצורתן המילולית ולא דווקא למשמעותן המשפטית. ביחס לכך, כדבר שבשגרה מוגשות לבית-המשפט הודאות חלקיות של נאשמים, אשר מטעמים כאלה ואחרים מאשרים חלק אחד וחלק

אחר שוללים. מאשרים בהודעה אחת, ובהודעה שנייה שוללים.

קבלת הודאתו של הנאשם באישום הראשון כקבילה משמיטה מן היסוד את הטענה כי תלונה זו מקורה בהאשמת שווא ותכנית שנרקמה מבעוד מועד לתאריך ספציפי. גם טענה חלופית היפותטית לפיה האיומים נאמרו על-ידי הנאשם, אך המתלוננת היא זו שהביאה אותו לעשות כן, אינה יכולה לסכון, משני טעמים: טעם ראשון נוגע לכך שהנאשם אינו יכול להעלות טיעון עובדתי חלופי, היינו - לא אמרתי את הדברים, אך אם אמרתי אותם המתלוננת קנטרה אותי והביאה אותי לעשות כן. הטעם השני מקורו בכך שאין מחלוקת על כך שהנאשם הוא זה שמלכתחילה כעס על המתלוננת לאחר שלדבריו העלתה לדף ה"פייסבוק" שלה שיר באמהרית.

גם ביחס לאירוע התקיפה מחודש נובמבר 2015 הנאשם מאשר הלכה למעשה את כל הפרטים שמציינת המתלוננת בין אם אלו בפריפריה ובין אם לאו, בין אם אלו קדמו לאותו אירוע אלימות נטען ובין אם לאחריה, הכול, למעט נקיטת אלימות. כך, בין היתר, הנאשם מאשר שהיה יחד עם המתלוננת בחדר, שרצה לשכב אתה, המתלוננת סירבה לעשות כן, הנאשם אף לא מכחיש שיכול ונשמעו רעשים חריגים מתוך החדר, אם כי לדבריו: **"למה הבום ששמעו הילדים כשהיא קפצה על הרצפה ופתחה את הדלת בבום ככה בחיים אני לא מרים יד"** (ת/6, ש' 53).

לצד האמור לעיל, בדומה לאירוע האיומים, הנאשם מציג גרסא מיתממת ולפיה חרף כל אותה השתלשלות שאינה שנויה במחלוקת (בדגש על יציאתה החפוזת של האם מתוך חדר השינה שלהם באמצע הלילה) הוא לא נקט כל מעשה, שלא לומר המשיך בשגרתו, וכפי דבריו: **"לא בכלל, הפה שלי לא נפתח למה זרקה אותי למה ברחתי בשנתי בחזרה"** (ת/6, ש' 56-57).

הנאשם יודע לומר שהמתלוננת יצאה בקפיצה ממיטתה ופתחה את הדלת בעוצמה, אולם לא ידעה לספק כל הסבר שיניח את הדעת מדוע תעשה כן, לא כל שכן בשעת לילה מאוחרת. הנאשם יאשר גם שבאותה עת א, הבת שלו, קראה לו ואמרה לו שהמתלוננת בוכה (עמ' 60, ש' 21; עמ' 61, ש' 8), וגם לכך לא מצא כל הסבר. יתר על כן, מצופה היה כי גם אם לדבריו לא ראה את אשתו בוכה, ורק שמע זאת מבתו א, לכל הפחות היה יוצא לברר את פשר הדבר, ולא היא, הנאשם נשאר במיטתו ולא שוחח עם המתלוננת.

הנאשם אף נמצא סותר עצמו ביחס לרצונה של המתלוננת להתגרש ממנו. בעוד שבעימות שנערך ביניהם טען כי **"היא כל הזמן אומרת לי 'אני אתגרש ממך אתה תהיה בבית הסוהר'"** (ת/6, ש' 109) ובדומה בהודעה במשטרה מסר כי: **"אני לא מאיים עליה, היא מאיימת עלי להתגרש ממני ושאני אח"כ אבכה.."** (ת/4, ש' 89) בבית המשפט ייטען כי: **"אף פעם לא אמרה. היא אמרה פה... היא לא אמרה לי בכלל שהיא רוצה להתגרש. פעם ראשונה שמעתי את זה פה"** (עמ' 61, ש' 13 לפרוטוקול).

המדובר בסתירה חזיתית הנוגעת לליבת מערכת היחסים של המתלוננת והנאשם. המדובר בסתירה שיש בה ללמד על נאשם אשר בחקירתו ביקש להשחיר את פניה של המתלוננת בחקירה.

מעבר לכל האמור לעיל, יצוין כי הנאשם בחר שלא להעיד עדות ראשית (למעט ארבע שעלות הנוגעות להודאתו באיומים) וחלף מסירת עדות כזו בית-המשפט הופנה לאמירותיו במשטרה. אכן מהלך שכזה אפשרי, אולם זה טומן בחובו קושי להתרשם מהצורה והאופן שבהם הפרטים נמסרים על-ידי הנאשם באופן ספונטאני, יכולתו להיות עקבי אחר דברים שמסר בהזדמנויות קודמות, וכן פרטים נוספים שחקירה בעדות ראשית מצדו של מי שטוען לעלילה יכולה לשפוך אור לגביהם.

בשל כל האמור, מצאתי לדחות את גרסתו של הנאשם ולהעדיף על פניה את גרסת המתלוננת וילדיה.

הרשעה בעבירת איומים - מסגרת נורמטיבית:

על מנת להרשיע בעבירת האיומים יש להוכיח כי אלו הושמעו כלפי אדם, מתוך רצון להטיל פחד או רעה צפויה, כאשר יש צורך שזה יהיה רציני וממשי, להבדיל מאיום סרק חסר משמעות. המבחן מה ייחשב כאיום הנו מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר, היינו המבחן הוא השפעתן של אותן אמירות על האדם הרגיל, ולא לפי הרגשתו הסובייקטיבית של האדם שאליו הן כוונות. עוד נקבע בפסיקה כי יש לבחון היות אמירות מסוימות כאיום גם על רקע הנסיבות שאלו הושמעו, כאשר מבחן נוסף שהוצע בפסיקה הנו מבחן השליטה, היינו האם היה ביכולתו של המאיים להביא לידי הגשמת האיום שהשמיע.

יישום האמור לעיל הביאני לכלל מסקנה כי אמירה לפיה בכוונתו של הנאשם להוציא את עיניה של המתלוננת, בנסיבות ובקונטקסט שבה נאמרה יש בה כדי להיכנס לגדרי עבירת האיומים.

מבחינת היסוד העובדתי, זה כולל רכיב להרע עם המתלוננת. המדובר באיום המלווה בהתניה קונקרטית המעוגנת במציאות, היינו ביצועו לא בנוכחות הילדים, אשר אכן היו באותה עת בדירה. המדובר באיום שלא נאמר במנותק מכעס קונקרטי של הנאשם על המתלוננת. המדובר באיום אשר הושמע ממי שכבר הוכיח בעבר, מנקודת ראותה של המתלוננת, כי יכול וגם יפנה כלפיה אלימות של ממש. אכן, העובדה שהמתלוננת וגם יתר בני משפחתה חשו מבחינתם הסובייקטיבית מאוימים אינה אף בה די. יחד עם זאת, זו בוודאי ובוודאי זו יכולה לתת אינדיקציה לכך, בפרט כאשר איום זה הטיל מורא לא רק על המתלוננת אלא גם על ילדיה, אשר לא מצאתי לקבוע לגביהם שאינם יכולים להיחשב כאדם הסביר, במסגרת המבחן האובייקטיבי.

היות האיומים ספונטאניים ובעידנא דריתחא, היא לכשעצמה לא מוציאה אותם מגדרי עבירת האיומים, והדבר אף לא הוגדר כתנאי ואין בלתו, אלא רק יכול להוות אינדיקציה למידת רצינותם, או ליכולת השליטה, כאמור בפסיקה.

מספר הערות ביחס לסיכומי ההגנה טרם סיום:

ראשית, וככל שהדבר נוגע ל"כבישתן" של התלוננות מצד המתלוננת, הרי שזו הסבירה מדוע לא התלוננה לאחר שהוכתה בחודש נובמבר, הסבר אשר בית-המשפט מוצא אותו הגיוני וסביר בנסיבות העניין, נוכח חתונת אחיה, אותה לא רצתה לקלקל. יתר על כן, מקום בו יש ראיות חד-משמעיות כי בזמן אמת המתלוננת מסרה על התקיפה לבני משפחתה אשר

אף ראו את מצבה הנפשי ממש במועד התרחשותה, הטענה בדבר עדות כבושה והחשש בדבר חוסר המהימנות הגלום בה בשל כך, מתקנה עד מאוד.

אל כל אלה, ולמעלה מן הצורך, יש להוסיף את הידוע בדבר הלחצים הקשים בהם מצויים קרבנות אלימות במשפחה, בין אם כתוצאה מתלותם הרגשית בתוקף, בין אם תלותם הכלכלית, ובין אם כתוצאה מלחץ המשפחה והתוצאות הצפויות כתוצאה מהגשת תלונה או פירוק התא המשפחתי.

בהקשר זה ראה דברי כב' השופט דנציגר בע"פ 1275/09 פלוני נ' מ"י [פורסם בנבו] (01.09.09) בפסקה 33 לפסק דינו והפסיקה המצוטטת שם:

"פערי הכוחות" הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג ולכן, במקרים של אלימות במשפחה, נגישותם של קורבנות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא עניין הטעון רגשות חזקים, פחד ואימה. הבושה והרצון לשמור על שלמות המשפחה מקשים לא אחת על עצם הגשתה של התלונה. כבר נפסק כי מערכת היחסים המורכבת בתוך המשפחה ושיקולים אישיים, חברתיים וקהילתיים הכרוכים בכך מקשים על הגשת תלונות [סעיף ה' לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין בע"פ 3648/04 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 15.9.2005].

לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה [סעיף 7 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 11.10.2007]. קורבן העבירה מבקש מצד אחד שהעברין יבוא על עונשו באופן שלא יחזור ויאיים עליו בנוכחותו, אך מצד אחר נלחץ הוא לשמור ולקיים את שלמות התא המשפחתי [סעיף 11 לפסק דינו של המשנה לנשיא מ' אלון בע"פ 2157/92 פדידה נ' מדינת ישראל].

חשוב להעיר כי הלכה למעשה המתלוננת לא ראתה את הפתרון לבעיותיה בהגשת תלונה, לא באירוע השני ולא באירוע הראשון והחשד לביצוען של העבירות נודע למשטרה בעקיפין

לאחר שבתה ח ביקשה "להתייעץ" עם מוקד 100.

אשר לטענה הנוגעת ל"תיזמון" התלונה הרי שהמתלוננת לא אישרה כי תכננה להעליל על הנאשם את אירוע האיומים, אלא ציינה כי זה הגדיש את הסאה, ובחרה לשים סוף לסבל אותו סבלה במהלך כל השנים עם הנאשם ולעזוב את הבית. המתלוננת גם ציינה כי לא אישרה את התאריכים שא, כפי הנלמד, מסרה בחקירה, ולדבריה: **"יכול להיות אולי שהיא (א - ד.ב.ט) שמעה כאילו שאני אמרתי כאילו אני חכיתי כל כך שהוא יסיים (מילה לא ברורה) לא באמת בתאריך הזה קבענו לעזוב או לעשות בלגן אני כל הזמן אמרתי שהוא יסיים אז אני אתחיל"** (עמ' 19, ש' 20 לפרוטוקול). דברים אלו מלמדים כי רצונה זה לעזוב את הבית לא הביא יחד עמו כוונה לטפול על הנאשם עלילת שווא.

כך גם אין לומר שדבריה של המתלוננת לפיהם רצתה להמתין שבנה יסיים את לימודי התיכון בטרם תעזוב את הנאשם, לא עומדים במבחני היגיון ושכל ישר (והעובדה שזו עברה לגור במקלט לנשים מוכות יחד עם חלק מילדיה לאחר מעצר הנאשם מדברת בעד עצמה). המסקנה המופיעה באותיות קידוש לבנה בסעיף 62 לסיכומי ההגנה, המבוססת על הציטוט המופיע בסעיף 61 - נדמה כי לא עולה בקנה אחד עם עדותה של המתלוננת שהכחישה "תפירת תיק",

ומבוססת על הנהון של המתלוננת לשאלה ארוכה ומורכבת. כאן המקום להזכיר כי ביחס לאירוע הראשון שעל פי הטענה הומצא, הנאשם הודה שאמר את אותן אמירות בחקירתו במשטרה, הודאה אליה מצטרפות ראיות ישירות רבות.

יתרה מכך, ההחלטה שהתקבלה על-ידי המתלוננת לפיה אין מקום עוד להשלים עם התנהלותו של הנאשם, וכי ברצונה לעזוב את הבית עם סיום הלימודים של הבן א, לא "התגלתה" אגב חקירה נגדית נוקבת של המתלוננת או של א, או אגב פליטת פה של מי מעדי התביעה. הלכה למעשה, כפי הנלמד מחקירתה של המתלוננת, א הייתה זו שציינה את הדברים מיוזמתה במשטרה. כך לא נוהג או נוהגים מי שרוקחים במחשכים עלילות שווא. נהפוך הוא, כך נוהג מי שמדבר באופן אמיתי, כן, מבלי רצון להסתיר דבר או לעוות את המציאות.

ידוק, ואם א הנה "ראש הקושרים", הרי שלכל הפחות היה מקום להטיח עובדה זו בפניה במסגרת חקירתה הנגדית. ידוק, א לא נשאלה ולו שאלה אחת במסגרת חקירתה הנגדית ביחס לאותן אמירות שלכאורה השמיעה במשטרה, שעליהן מבססת ההגנה את הטענה בדבר בידוי עבירות.

לא בלי קשר, אם כל רצונה של המתלוננת היה להיפטר מהנאשם, ואגב כך לזכות ביתרונות כאלה ואחרים זו לא הייתה עובר מיד לאחר הגשת התלונה למקלט לנשים מוכות יחד עם חלק מילידה על כל הכרוך בכך ותשהה שם מספר חודשים חלף הימצאות בביתה בשעה שהנאשם עצור. כך לא נוהגת מתלוננת שפועלת ממניעים זרים וממטרה להעליל בכל מחיר.

ההגנה ציינה בסעיף 52 לסיכומיה כי: **"לכך מתווסף הבכי המבוים של המתלוננת אשר אין בעדותם של ילדיה כדי לאשר כי המדובר בבכי אותנטי"**. אמירה זו יש בה כדי לעורר תמיהה, שכן לא ברור הכיצד הגיעה ההגנה למסקנה מרחיקת לכת זו, מבלי שלא הובא בדל ראיה ללמד כי הבכי של המתלוננת היה מעושה. יכולת זו לאבחן אם מדובר בבכי מזויף אם לאו, כאשר אף לא אחד מילדיה שלה, החיים יחד עמה וסמוכים על שולח, לא הבחינו בכך, ראוי להערכה אך אינה מעוגנת בראיות שהוצגו לבית-המשפט.

לא בלי קשר וכפי שצוין לעיל, אם כל תכליתה של המתלוננת בלילה זה היה לטפול על הנאשם עלילת שווא, תוך בימוי של בכי ומניפולציות כלפי ילדיה, או אז מדוע מיד לאחר מכן לא הגישה תלונה למשטרה, והדברים מדברים בעד עצמם.

זיכוי של הנאשם מהאירוע השלישי:

בפתח ראש פרק זה יודגש כי זיכוי זה לא נעשה מתוך כך שבית המשפט אינו מאמין למתלוננת או מתוך סתירות כאלו ואחרות שהביאו את בית המשפט שלא לבסס ממצאים מפלילים בהסתמך על עדותה בבית המשפט. זיכוי זה נעשה נוכח העדר הקונקרטיות במקום, בזמן ובנסיבות, בתיאור אותו מסרה המתלוננת ביחס לכך.

כפי שפורט באריכות לעיל, המתלוננת לא ראתה לנכון להפריז בתיאורים הנוגעים לאירוע הראשון והשני וביתר שאת, לא ראתה להרחיב ביחס לאירוע השלישי, מקום בו אינה זוכרת את פרטיו מעבר לטענה הכללית כי הוכתה על ידי הנאשם.

כאמור, כל שיש ביחס לאירוע השלישי, זוהי אמירה לפיה "זה גם כן מכות אבל אני לא זוכרת כל כך, עבר הרבה זמן" (עמ' 13, ש' 1 לפרוטוקול).

הדברים מקבלים משנה תוקף מקום בו קיבועו של האירוע לפני כשנה מקורו בשאלה של ב"כ המאשימה ולא בדברים שנמסרו באופן ספונטני על ידי המתלוננת. הדברים מקבלים משנה תוקף מקום בו היו קיימים אירועים נוספים אליהם בית המשפט לא נחשף, בין אם נוכח התנגדות ב"כ הנאשם לקו חקירה זה ובין אם מסיבות אחרות. לא למיותר לציין כי לא הובאו גם כל תעודות רפואיות או ראיות לחבלות שנגרמו למתלוננת על פי הנטען באירוע זה.

בדומה, בית המשפט מוצא לזכות את הנאשם מעבירת איומים אחת, כפי שזו מופיעה בסעיף 3 לעובדות כתב האישום. האמור בו נשמע כעדות שמיעה מצדה של הבת א ולא באופן ישיר מצד המתלוננת. משכך בהעדר חריגים שיכשירו את אותה עדות שמיעה, לא ניתן לבסס עליהם ממצאים לחובת הנאשם. גם כאן יודגש כי מדובר בזיכוי שמקורו בכך שהמתלוננת לא פירטה (ולמצער לא חזרה על דברים שהעידה עליהם במשטרה) בפני בית המשפט.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל הנני להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפת סתם של בת זוג ואיומים ולזכותו מעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש ועבירת איומים.

ניתנה והודעה היום ד' טבת תשע"ז, 02/01/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

קובע הטיעונים לעונש ליום 8.1.2017 בשעה 14:00.

הנאשם יובא באמצעות שב"ס.

המזכירות תזמן מתורגמן לשפה האמהרית.

ניתנה והודעה היום ד' טבת תשע"ז, 02/01/2017 במעמד הנוכחים.

עמוד 21

דניאל בן טולילה , שופט